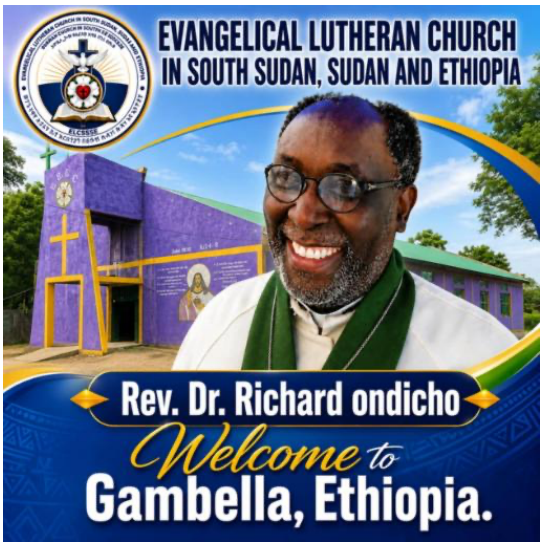
RAPORTTI LÄHETYSMATKALTA ETIOPIAAN

Richard Ondicho · 23. marraskuuta 2026

”Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei häntä lähetetä? Niin kuin on kirjoitettu: Kuinka ihanat ovat niiden jalat, jotka julistavat rauhan evankeliumia ja tuovat ilosanoman hyvistä asioista!”

— Room. 10:14–15 (käännetty KJV-käännöksestä)

Etelä-Sudanin, Sudanin ja Etiopian evankelis-luterilaisen kirkon valmistama tervetuliaisjuliste.

Armoa ja rauhaa teille Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.

Tuon teille terveisiä rakkailta kristityiltä ystäviltämme Gambellasta: koulutukseen osallistuneilta pastoreilta, teologian opiskelijoilta ja kirkon työntekijöiltä, joiden luona vierailin 8.–16. marraskuuta 2026.

Tohtori Ville ja ELCS/ELCSS-koordinaattori, pastori Taisto, lähettivät minut tärkeälle lähetysmatkalle Etiopian Gambellaan pitämään koulutusta pastoreille, opiskelijoille ja kirkon työntekijöille. Matkan tarkoituksena oli opettaa, rohkaista ja vahvistaa kirkon työssä palvelevia. Yhtä tärkeää oli tavata Gambellan alueella työskenteleviä ihmisiä ja oppia heiltä. Ymmärsin alusta lähtien, ettei kyse olisi vain yksisuuntaisesta opetusmatkasta, vaan yhteisestä jakamisesta, jossa saisin itsekin paljon ja oppisin uutta.

Matka Gambellaan

Matkan oli alun perin tarkoitus toteutua toukokuun 2026 alussa, mutta olosuhteiden vuoksi en voinut lähteä silloin. Kun tilaisuus tarjoutui uudelleen, otin sen vastaan ja lähdin matkaan sunnuntai-iltana 8. marraskuuta 2026. Matkustin yön yli Addis Abebaan, jossa jouduin odottamaan noin kuusi tuntia jatkolentoa Gambellaan. Matka oli pitkä, mutta se antoi aikaa valmistautua edessä olevaan niin sydämessä kuin mielessäkin.

En ollut koskaan aiemmin käynyt Gambellassa enkä oikein tiennyt, mitä odottaa. En tiennyt, kuinka kuuma siellä olisi, ja tiesin hyvin vähän kaupungista, jossa majoittuisin, sen ihmisistä tai heidän kulttuuristaan. Anna ja pastori Taisto olivat käyneet siellä edellisenä vuonna, joten olin kuullut paikasta jotakin heiltä. Paikasta kuuleminen on kuitenkin aivan eri asia kuin sen kokeminen itse, ja tämä oli ensimmäinen tilaisuuteni nähdä Gambella omin silmin. Lähdin matkaan uteliaana mutta myös hieman epävarmana, ja lähes kaikki siellä kohtaamani tuli minulle yllätyksenä.

Kun saavuin Gambellaan, kukaan ei ollut lentokentällä odottamassa nimenomaan minua. Paikalla oli hotellin pikkubussi, mutta aluksi luulin sen henkilökunnan tulleen hakemaan muita matkustajia, en minua. Hetken aikaa olin epävarma siitä, mitä minun pitäisi tehdä tai minne mennä. Sitten bussin lähellä seisova nuori mies huomasi minut ja viittasi minua tulemaan luokseen. Seurasin häntä, ja lopulta minut vietiin hotellille.

Hotellissa minut ohjattiin huoneeseeni. Asetuttuani aloilleni minut vietiin tuk-tukilla kirkolle. En tiennyt lainkaan, mikä minua siellä odotti, enkä todellakaan osannut odottaa saamaani vastaanottoa. Mikään valmistautumisessani tai etukäteen kuulemassani ei ollut valmistanut minua siihen hetkeen.

Lähestyessäni kirkkoa huomasin yhtäkkiä suuren joukon ihmisiä odottavan ulkona. Heillä oli mukanaan kuvani, ja he olivat levittäneet maahan palmunoksia, joita pitkin minun oli määrä kävellä kirkolle. Olin täysin yllättynyt ja häkeltynyt näkemästäni. Tavallisesti yhdistäisin tällaisen

vastaanoton kuninkaan tai hyvin tärkeän henkilön saapumiseen, en palvelemaan tulleen opettajan saapumiseen.

Vastaanotto kirkon edustalla. Mukana oli kuvallani varustettu banderolli.

Nöyräksi tekevä vastaanotto

Minulle se oli yksinkertaisesti liikaa. Minua hävetti kävellä palmunoksilla, sillä en tuntenut ansaitsevani sellaista kunniaa. Olin tullut Gambellaan palvelijana, lähetettynä opettamaan ja jakamaan kokemuksia pastorien, opiskelijoiden ja kirkon työntekijöiden kanssa. En ollut tullut odottaen erityiskohtelua, ja tällaisen kunnian vastaanottaminen sai minut tuntemaan syvästi oman kelvottomuuteni.

Seison vastaanottoa varten levitetyillä palmunoksilla.

He olivat jopa asettaneet istuimen kirkon oven eteen ja pyysivät minua riisumaan kenkäni, jotta he voisivat pestä jalkani. Kieltäydyin, koska tällaisen kunnian vastaanottaminen tuntui minusta hyvin

epämukavalta. En voinut hyväksyä sellaista kohtelua, kun näin itseni vain palvelijana, joka oli tullut palvelemaan kirkkoa. Sydämessäni tunsin, että roolien olisi pitänyt olla päinvastaiset.

Silti koko vastaanotto kosketti minua syvästi. Ymmärsin heidän osoittavan sillä rakkauttaan, kunnioitustaan ja arvostustaan vilpittömin sydämin. Vastaanotto oli täysin odottamaton, ja siitä tuli yksi Gambellaan saapumiseni mieleenpainuvimmista hetkistä. Heidän ystävällisyytensä ja vieraanvaraisuutensa tekivät minut nöyräksi. Heti alusta lähtien ymmärsin, että vierailu olisi paljon muutakin kuin koulutuksen pitämistä. Se olisi myös arvokas tilaisuus tavata ihmisiä, luoda suhteita, kuunnella heitä ja kokea jotakin Gambellan kirkon elämästä ja uskosta.

Astuessani kirkkoon kuorot lauloivat ja jatkoivat lauluaan saattaessaan minut etupenkkiin. Laulu, vastaanotto ja ihmisten lämpö tekivät hetkestä niin liikuttavan, etten pystynyt pidättämään kyyneleitäni. Huomasin seisovani kaikkien edessä kyyneleet silmissä. Hetki teki minut syvästi nöyräksi, sillä olin tullut palvelemaan ja opettamaan enkä ollut koskaan osannut odottaa niin lämmintä ja kunnioittavaa vastaanottoa.

Kuoro laulaa kirkossa.

Kuorot laulavat tervetulojuhlassa.

Kun minut oli saatettu kirkon etuosaan, apulaispiispa, pastori Simon, piti tervetuliaispuheen. Hän toivotti minut tervetulleeksi kirkon puolesta ja kertoi ilosta, jota tuloni Gambellaan herätti. Hänen sanansa auttoivat minua ymmärtämään entistä selvemmin, kuinka paljon vierailu merkitsi kokoontuneille ihmisille ja kuinka suuresti he arvostivat sen ilmentämää yhteyttä.

Sain sen jälkeen tilaisuuden sanoa muutaman sanan seurakunnalle. Toin terveisiä Sleystä ja Luther-kirkon johdolta ja välitin ne lämpimästi kaikille läsnäolijoille. Ilmaisin ilomme ja kiitollisuutemme siitä, että saimme olla yhdessä Gambellan veljien ja sisarten kanssa. Kiitin kirkkoa myös saamastani lämpimästä vastaanotosta ja sanoin toivovani, että vierailu olisi keskinäisen rohkaisun ja oppimisen aikaa ja vahvistaisi kirkon työtä.

Seurakunta on kokoontunut kirkkoon.

Yhdessä opettamista ja oppimista

Olin valmistanut koulutusta varten luentoja viidestä pääaiheesta: kristillisestä taloudenhoidosta, saarnataidosta, kristillisestä avioliitosta, kristillisestä etiikasta ja afrikkalaisesta perinteisestä uskonnosta (ATR). Valitsin nämä aiheet, koska halusin opetuksen käsittelevän sekä kristillisen työn käytäntöjä että niitä todellisia haasteita, joita pastorit, opiskelijat ja kirkon työntekijät kohtaavat arjessaan ja työssään. Erityisesti afrikkalaista perinteistä uskontoa käsittelevän opetuksen toivoin auttavan osallistujia ymmärtämään, miten kristillinen usko suhtautuu perinteisiin uskonnollisiin käytäntöihin ja miten se eroaa niistä. Toivoin tämän auttavan heitä tunnistamaan uskontojen sekoittumisen ja varomaan sitä omassa elämässään ja seurakunnissaan. Näistä viidestä aiheesta riitti aineistoa viikon koulutukseen, jossa opetusta oli päivittäin useita tunteja.

Kaikki viisi aihetta otettiin erittäin hyvin vastaan, ja osallistujien kiinnostus, tarkkaavaisuus ja aktiivisuus koko opetuksen ajan rohkaisivat minua suuresti. Samalla minun on rehellisesti myönnettävä, etten ollut valmistautunut enkä tehnyt taustatyötä riittävän perusteellisesti ennen Gambellaan matkustamista. En varsinkaan ollut käyttänyt tarpeeksi aikaa selvittääkseni, mitä

osallistujat jo tiesivät tai miten he ymmärsivät joitakin aiheita omassa kulttuurissaan. Tämä kävi minulle erityisen selväksi opettaessani kristillisestä avioliitosta.

Kristillistä avioliittoa käsittelevien luentojen aikana ymmärsin, että paikallinen tilanne oli odottamaani monimutkaisempi. Kaikilla koulutukseen osallistuneilla pastoreilla oli yksi vaimo. Joidenkin maallikkojäsenten joukossa oli kuitenkin miehiä, joilla oli useampi kuin yksi vaimo, ja jotkut naisista elivät toisena tai kolmantena vaimona. En ollut täysin ymmärtänyt tätä ennen Gambellaan saapumista, vaan asia selvisi minulle vasta opetuksen aikana.

Käsitellessäni aihetta puhuin kristillisestä avioliitosta selkeästi ja Jumalan sanan arvovallalla. Samalla huomasin, että aihe sai osan osallistujista jännittymään ja tuntemaan olonsa epämukavaksi. Tämä opetti minulle tärkeän asian: ennen arkaluonteisten aiheiden käsittelemistä on ymmärrettävä kuulijoiden kulttuurinen ja yhteiskunnallinen tausta. Raamatun opetus on edelleen tärkeää, eikä sitä saa sivuuttaa. Sen esittämistavassa on kuitenkin otettava huomioon kuulijoiden olosuhteet ja kokemukset.

En tuominnut ketään enkä esittänyt henkilökohtaisia arvosteluja. Pyrin sen sijaan esittämään Raamatun opetuksen selkeästi, uskollisesti ja kunnioittavasti. Korostin Raamatun käsitystä siitä, että Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, sekä tästä nousevaa kristillistä avioliittokäsitystä. Tarkoituksenani ei missään vaiheessa ollut hyökätä yksittäisiä ihmisiä tai heidän elämäntilanteitaan vastaan, vaan tuoda osallistujien eteen se, mitä Raamattu opettaa Jumalan tarkoituksesta ihmissuhteille ja avioliitolle.

Tämä kokemus oli minulle arvokas oppimisen hetki sekä opettajana että lähetystyöntekijänä. Se muistutti minua siitä, että hyvä opetus edellyttää paitsi aiheen tuntemusta ja uskollisuutta Jumalan sanalle myös huolellista perehtymistä opetettavien ihmisten kulttuuriseen, yhteiskunnalliseen ja historialliseen taustaan. Opetustuokion jälkeen ymmärsin entistä syvemmin, kuinka tärkeää on ensin kuunnella ja ymmärtää paikallisia olosuhteita. Vasta silloin voi opettaa tavalla, joka pysyy uskollisena Raamatulle ja ottaa samalla hienotunteisesti huomioon opetuksen vastaanottajat.

Kysymyksiä, uskoa ja yhteistä ymmärrystä

Kolmannesta päivästä tuli erityisen tärkeä, sillä se tarjosi osallistujille hyvän tilaisuuden esittää aiemman opetuksen herättämiä kysymyksiä. Yksi merkittävimmistä kysymyksistä koski sitä, miten kirkon tulisi toimia sellaisten jäsenten kohdalla, joilla on kaksi tai kolme vaimoa. Vaikka päivän aiheena oli kristillinen etiikka, keskustelu palasi luontevasti kristilliseen avioliittoon ja niihin käytännön haasteisiin, joita kirkko tässä asiassa kohtaa. Osallistujien avoimuus mahdollisti näistä asioista keskustelemisen entistä suoremmin ja rehellisemmin. Se auttoi minuakin ymmärtämään paljon paremmin Gambellan kirkon todellisuutta.

Keskustelun aikana huomasin myös toisen merkittävän puutteen osallistujien teologisissa aineistoissa: edes pastoreilla ei ollut käytettävissään Vähää katekismusta. Kun viittasin

opetuksessani kuudenteen käskyyn, huomasin, etteivät sen sisältö ja merkitys olleet heille tuttuja sillä tavoin kuin olin olettanut. Jouduin siksi mukauttamaan opetustani ja käyttämään aikaa myös kymmenen käskyn opettamiseen. Tiettyjä aiheita käsitteleväksi suunnitellusta koulutuksesta tulikin näin osittain tilaisuus vahvistaa osallistujien luterilaisen katekismusopetuksen perustuntemusta, joka on kaiken muun perusta.

Minua rohkaisi suuresti se innostus, jolla osallistujat ottivat vastaan luterilaisen opetuksen, johon uskomme, jota opetamme ja jonka tunnustamme. Heidän halunsa oppia ja intonsa kysyä osoittivat, että heillä on todellinen kaipuu syvempään teologiseen ymmärrykseen. Erityisesti minua rohkaisi se, etteivät he vain kuunnelleet passiivisesti. Sen sijaan he osallistuivat opetukseen aktiivisesti, esittivät vaikeita kysymyksiä ja pyysivät selvennyksiä asioihin, jotka vaikuttivat heidän työhönsä ja seurakuntiensa elämään.

Pidin tärkeänä antaa myös naisille tilaisuuden puhua vapaammin kokemuksistaan ja huolenaiheistaan. Siksi varasin torstaina aikaa heidän tapaamiseensa erikseen. Näin sain kuunnella heitä ja kuulla, mitä he ajattelivat koulutuksesta ja käsiteltävistä asioista. Oli virkistävää ja arvokasta kuulla heidän näkemyksiään suoraan tilanteessa, jossa he saattoivat ilmaista itseään avoimesti.

Tässä keskustelussa naiset kertoivat, että jotkut heistä osallistuivat tällaiseen koulutukseen jo toista kertaa, sillä Anna ja pastori Taisto olivat pitäneet vastaavan koulutuksen Gambellassa edellisenä vuonna. Tämän vuoden koulutus erosi kuitenkin aiemmasta yhdellä tärkeällä tavalla. Piispa Wichieng oli neuvonut järjestämään koulutuksen miehille ja naisille yhdessä sen sijaan, että heidät erotettaisiin omiin ryhmiinsä. Näin pastorit, diakonissat ja muut kirkon työntekijät saattoivat kaikki osallistua yhdessä.

Arvostin tätä lähestymistapaa suuresti, sillä se antoi koko kirkkoyhteisölle mahdollisuuden oppia yhdessä. Työn eri alueilla palvelevat miehet ja naiset saattoivat kuulla saman opetuksen, esittää kysymyksiä yhdessä ja pohtia yhdessä kirkon kohtaamia haasteita. Naisten kanssa erikseen käyty keskustelu ei korvannut tätä yhteistä oppimista vaan täydensi sitä antamalla heille lisää tilaa jakaa ajatuksiaan ja kokemuksiaan avoimemmin.

Palvelemista vaativissa olosuhteissa

Äärimmäinen kuumuus teki opetustuokioista fyysisesti raskaita. Lämpötila oli noin 40 celsiusastetta, ja seisoin opettamassa päivittäin yli seitsemän tuntia. Hikoilin lähes jatkuvasti ja jouduin juomaan runsaasti vettä pitkin päivää. Pitkät ajat jalkojen päällä, ankara kuumuus ja jatkuva opettaminen olivat uuvuttava yhdistelmä. Osallistujille istuminen ja kuunteleminen niin monta tuntia siinä kuumuudessa oli lähes sietämätöntä, mutta silti he pysyivät tarkkaavaisina ja innokkaina oppimaan. Heidän tarkkaavaisuutensa ja osallistumisensa rohkaisivat minua suuresti ja antoivat voimaa jatkaa ohjelmaa.

Apulaispiispa, pastori Simon, ehdottikin aikataulun mukauttamista olosuhteisiin. Opetusta pidettiin aamupäivällä kello 9–13. Sen jälkeen emme jatkaneet päivän kuumimpien tuntien läpi, vaan pidimme noin viiden tunnin tauon ja jatkoimme ohjelmaa illalla. Tämä osoittautui viisaaksi ratkaisuksi, sillä illan viileämmissä olosuhteissa sekä opettajan että osallistujien oli paljon helpompi keskittyä ja hyötyä opetuksesta.

Iltatilaisuudet järjestettiin pääasiassa kysely- ja keskustelutilaisuuksina. Ne antoivat osallistujille mahdollisuuden esittää luentojen herättämiä kysymyksiä ja keskustella asioista, jotka olivat erityisen tärkeitä heidän oman työnsä ja olosuhteidensa kannalta. Tilaisuudet olivat myös vuorovaikutteisempia, ja saatoin kuunnella tarkasti pastorien, opiskelijoiden ja kirkon työntekijöiden huolia ja kokemuksia sekä vastata niihin suoraan.

Ohjelman muuttaminen kuumuuden vuoksi muistutti minua myös joustavuuden tärkeydestä, kun palvellaan erilaisessa kulttuurisessa ja maantieteellisessä ympäristössä. Hyvääkään ohjelmaa ei aina voi noudattaa täsmälleen suunnitellulla tavalla. On otettava huomioon olosuhteet, kuunneltava paikallista johtoa ja tehtävä muutoksia, joiden avulla osallistujat voivat hyötyä opetuksesta mahdollisimman paljon. Joustavuus tällaisissa tilanteissa ei ole suunnittelun heikkoutta vaan tapa palvella ihmisiä paremmin.

Perjantaihin 13. marraskuuta 2026 mennessä koin, että olimme osallistujien kanssa löytäneet hyvän yhteisymmärryksen ja sopusoinnun. Aiemmat haasteet ja näkemyserot olivat vähitellen väistyneet avoimuuden, luottamuksen ja yhteyden lisääntyessä. Minusta tuntui, että kaikki olivat nyt täysin mukana koulutuksessa ja kulkivat samaan suuntaan. Tässä vaiheessa työskentelimme todella yhdessä, ja koulutuksesta oli tullut yhteinen kokemus eikä vain minun johtamani opetusohjelma.

Samana päivänä sain tietää jotakin, mikä teki minut syvästi nöyräksi. Minulle selvisi, että koulutukseen tulleet pastorit ja muut kirkon työntekijät nukkuivat pölyisellä lattialla. Siihen asti en ollut täysin ymmärtänyt, millaisissa oloissa monet osallistujat majoittuivat koulutuksen aikana. Tieto kosketti minua syvästi, sillä itse asuin hotellissa, kun taas juuri ne ihmiset, joita olin tullut palvelemaan, nukkuivat paljaalla lattialla hyvin vaikeissa oloissa.

Pohtiessani tätä aloin tuntea, että minunkin olisi ehkä pitänyt majoittua heidän kanssaan kirkkosaliin. Salissa ei ollut hyttysverkkoja eikä ilmastointia, ja olosuhteet olisivat olleet erittäin raskaat varsinkin Gambellan äärimmäisessä kuumuudessa. Silti tieto siitä, että minulla oli mukavampi majoitus pastorien ja kirkon työntekijöiden nukkuessa lattialla, vaivasi minua. Koska olin tullut palvelemaan heitä, tunsin, että minun olisi ehkä pitänyt jakaa heidän olosuhteensa läheisemmin.

Tämä oli jälleen yksi syvästi nöyräksi tekevä hetki lähetysmatkani aikana. Se muistutti minua siitä, ettei palvelutyö ole vain toisten opettamista vaan myös samaistumista niihin ihmisiin, joita meidät on kutsuttu palvelemaan, ja heidän elämänsä jakamista. Heidän halukkuutensa nukkua pölyisellä lattialla vain päästäkseen osallistumaan koulutukseen haastoi minua henkilökohtaisesti. Se sai

minut myös arvostamaan paljon enemmän heidän sitoutumistaan kirkkoon ja oppimiseen. Heidän uhrautuvaisuutensa ja omistautumisensa olivat tärkeä osa sitä, mitä toin Gambellasta mukanani kotiin.

Katse eteenpäin: Gambellan kirkon tukeminen

Kun olin lähdössä Gambellasta, piispa Wichieng soitti minulle Amerikasta. Hän kertoi olevansa tyytyväinen antamaani opetukseen ja antoi tehtäväkseni laatia seminaarille opetussuunnitelman. Sain tehtävän valmiiksi Nairobissa ennen paluutani Suomeen. Piispa toivoi myös, että seminaariin saataisiin jatkossakin opettajia, vaikka verkko-opetuksen välityksellä, jotta alkanut työ voisi jatkua ja kasvaa.

Lisäksi seminaarin opiskelijoita varten on kiireellisesti rakennettava vähintään kaksi luokkahuonetta. Ilman riittäviä tiloja opiskelijoita ei voida opettaa seminaarin työn edellyttämällä tavalla.

Yksinkertainen puupaaluista ja peltikatosta rakennettu katos kuvastaa Gambellan vaatimattomia olosuhteita.

Gambellan kirkko tarvitsee myös opetusmateriaaleja. Otin yhteyttä Ruotsin lähetyshiippakunnan emerituspiispa Roland Gustafssoniin ja pyysin apua teologisten kirjojen lähettämiseen Gambellaan. Hän suhtautui ystävällisesti ja myönteisesti ajatukseen lähettää kirjoja Scripturasta.

Panin suurella huolella merkille, että Gambella ja neljä muuta rovastikuntaa ovat olleet pitkään sivuun jäänyttä aluetta. Sinne ei ollut koskaan lähetetty lähetystyöntekijää ennen pastori Taiston ja Anna Sokan viimevuotista vierailua.

Suosittelen, että Sley suunnittelisi lähetystyöntekijän lähettämistä asumaan Gambellaan ja auttamaan lähetystyössä siellä. Alue on hyvin laaja, ja kirkolla on viisi rovastikuntaa, joiden riittävään tukemiseen satunnaiset vierailut eivät läheskään riitä. Yksikään pastoreista ei saa

palkkaa, mutta silti he tekevät työtään iloiten ja sitoutuneesti. Heidän uskollisuutensa tällaisissa olosuhteissa tekee heidän työstään todella ihailtavaa ja tukemme arvoista.

Kiitollisin mielin ja rukoillen

Koko lähetysmatkan ajan pyhän Paavalin sanat olivat selvästi mielessäni. Koen suurena siunauksena sen, että tohtori Ville lähetti minut Gambellaan. Paluuni jälkeen Gambella on pysynyt ajatuksissani, ja olen pitänyt yhteyttä pastoreihin ja piispaan.

Vaikka Gambellan sää oli hyvin haastava, kuulin teidän ja muiden rukoilleen puolestani. Ei siis ole ihme, että koulutuksessa käytiin runsaasti hyviä keskusteluja enkä sairastunut malariaan, vaikka Gambella on malaria-aluetta. Myös se on teidän ansiotanne, että koulutusta varten saadut varat mahdollistivat sen viemisen päätökseen suunnitellusti.

Jatkakaa edelleen rukoilemista Gambellan veljiemme ja sisartemme puolesta. Vaikka he ovat jääneet eristyksiin ja Sudanin ja Etelä-Sudanin luterilaisen kirkon sivuuttamiksi, he ovat pysyneet uskollisina Jumalan sanalle.

23. marraskuuta 2026

Kristuksessa, Hänen ja teidän palvelijananne,

Richard Ondicho

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Richard Ondichon työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Richard Ondichon rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201. Viitenumero- ja osoiteasiat: Anu Laine anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601 Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.
Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon. Keräyslupa: RA/2021/1127